

CSEHY ZOLTÁN

Prágai kertek alján

*„mert több a vágyam, mint szavam a vágyra”
(W. H. Auden)*

A testben általában nem férnek el a szervek.
Vagy csak így-úgy, kevésbé komótosan.
Kikívánkoznak a hidrafejek.
Hát, ez a virág is kissé túltervezett.
Kertjében más mérnökök uralkodnak,
s rajtad is.
Kihez illik ez a tüdőrákos röntgenkép? A kert térképe lenne
a kerten túlról?

A szétálló fűben rézsút
egy kígyó húlt helye. Egy idegen versből mászott erre.
Virágok a lehelet peremén is,
vedlő, olaszos
virágok.
A giccs a szeretet bére. És a cáfolaté is.
Asszony gyepe, férfi mirtusza.
A macska meghagyja a madár
szívét: nem tudna mit kezdeni
a szárnyalással.
A szárnyalás nem szétrágott koponya,
a véres-tollas metafora itt ér földet.

A lépcső arra van,
hogy akard. Mindig van lépcső: egyszer csak ott terem,
szinte sehonnan.

Hogy menet közben megpróbáld lerázni a lábad súlyát. A lépcső fétis. Érzed a „húzását” oda, ahol a fennlét páternoszttere jár.

A kapualjban nőtt virágot
lesújtva bíztam a hervadásra.
Novembere, októbere jön az érzésnek,
amikor hűtőben telel a rózsa.
Ilyenkor a kastélyokra ráfagynak a díszek,
fejlet cserélnek a szobrok és diagnózist,
a nap csak alig ér föl a második emeletig, és
hosszan hervasztott szemek néznek ki
a bedeszkázott illatú ablak résein.

A szirmok már ekkor sem túl kényelmesek,
a porzó körül legkivált, hidegek és
a lakktól problémátlan-tudatlanok.
Könnyű bőrében lenni valami ruhának,
feladatnak: közvetlenül az átadás után
rohad le róluk a nyár,
lehet számolni velük, besározni,
felelőssé tenni őket a medúzarózsa, hidrarózsa „jelenért”.
De ez az egy is a töviseivel rágja szét az ujjat,
szirma jelentéktelensége hagyja
mégis a legegységelműbb nyomot,
nyoma: falánkság és tőrés.

Amikor gyerek voltam
és próbáltam programozni,
még nem látszott a sebbe fonnyasztott kés,
a türelem és az abszurditás:
hogy a penge egyszer csak feléled, és lassan újra gyökeret ereszt
a sebbe, sőt virágozni is akar,
csak most látszik, most látszik meg igazán,
hol szivárog, hol folyik, hol csöpög el a gyerek leve.

A harangjáték szegélye ez, megint. A lépcső alja.

A járdán egzotikus közjáték:
sárga-fekete motorosruha
és a hozzárendelt múmialét.

A macskakövön szárba szökő szag
piramisa, a hormon emelkedése,
elrugaszkodása, a nyilvános piszoár
nyara, hús Egyiptoma.

A megkönnyebbülő ember megpihen,
mint lucskos kiflijében a virsli.

Az útikönyv szerint a sörhabban megáll a ceruza.
Most képzelj el egy korsó ceruzát, ahogy az igazságot teszteli!

